

จดหมายจากแคเรน

ทำไมครอบครัวของเราจึงเดินทางไปพม่า

จาก Karen A. Eubank

ในแวดวงทรัพยากรบุคคล (Human Resource) มีกระบวนการต่าง ๆ อย่างมากมายเพื่อจัดการเรื่องคนให้ลงตัวกับภาวะการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลก เป็นผลให้ สีสัน ภาษา ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม มีสภาพเจือจางอย่างรวดเร็วพร้อมไปกับการกัดกร่อนของเขตแดน

โลกไร้พรมแดนจริงหรือ?

จดหมายจากแคเรน สะท้อนหลายมุมมอง ... ภาพของผู้หญิง ที่มีจุดยืนมั่นคงในพระเยซูคริสต์ “...มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา” (มัทธิว 20:28) แคเรนเป็น “มิชชันนารี” ผู้นำพันธกิจแห่งการคืนดี และข่าวประเสริฐเรื่องความรอด ไปยังคนหลงหาย เธอเลือกที่จะไปในที่ ๆ พระเจ้าใช้ให้เธอไป แทนการอยู่อย่างสุขสบายภายในเมือง ทนสำลักข่าวสารและสรรพความรู้อันปลอมปนทั้งเท็จและเทียม

จดหมายของแคเรน ยังได้สะท้อนภาพของผู้หญิงแห่งต้นศตวรรษที่ 21 ผู้เป็น “แม่” เป็น “ครู” เป็น “พี่เลี้ยง” ของลูก ๆ และเป็น “ภรรยา” เป็น “เพื่อน” ของสามี

เดือนสิงหาคม จึงเป็นโอกาสที่นักอิชฐานทั้งหลายจะระลึกถึงผู้หญิง เพศ “แม่” วิงวอนและอิชฐานเพื่อผู้หญิงทุกชาติ ทุกภาษา ทุกสีผิว คำอิชฐานนี้เองที่จะเป็นคำตอบ... โลกทุกวันนี้ไร้พรมแดน

1 พฤศจิกายน 2003

ดิฉันกำลังเตรียมตัวที่จะพาลูก ๆ ไปยังสหภาพพม่าอีกครั้งหนึ่ง ประเทศนี้เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ห่างไกลมาก เราฝึกผู้นำเยาวชนในท้องถิ่น ให้มีภารกิจในการให้ความช่วยเหลือแก่ชาวบ้านที่หนีภัยสงครามภายในประเทศ

ในฐานะที่เป็นแม่ ดิฉันรักลูก ๆ อย่างสุดชีวิตจิตใจ ทั้งซาเฮล (Sahale) และ ซูซัน (Suuzanne) เป็นความชื่นชมยินดีและเติมชีวิตของดิฉันให้สมบูรณ์ การเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่ลูก ๆ เป็นสุดยอด

ความปรารถนาของดิฉัน ดิฉันตั้งใจที่จะให้ประสบการณ์และข้อเท็จจริงทั้งหลายเป็นสิ่งที่ช่วยให้พวกเขาดำเนินชีวิตต่อไปในภายภาคหน้าได้

เมื่อก่อนที่ดิฉันยังไม่มีลูก ดิฉันได้ตั้งใจทำงานร่วมกันเป็นทีมกับเดฟ (Dave) ครั้นพอเราทั้งสองแต่งงานเป็นครอบครัวเดียวกัน ดิฉันก็มีความตั้งใจที่จะเลี้ยงลูก ๆ ให้รักพระเจ้าและรักผู้อื่น ต้องการให้พวกเขาได้เดินทางไปพร้อมกับพ่อแม่ในเวลาที่เราทำงาน ลูก ๆ ของดิฉันรักทุก ๆ คนที่เขาพบเห็น ทำให้พวกเขามี “คุณป้า” และ “คุณลุง” มากมายทั้งในประเทศและในพม่า ในสายตาของลูก ๆ เขาถือว่าพวกเราเป็นครอบครัวที่ใหญ่มาก เราทุกคนได้รับพระพรอย่างล้นเหลือในเวลาที่อยู่ในหมู่บ้านศูนย์ผู้อพยพลี้ภัยและในเวลาที่ยกย่องกันแม้คนเหล่านั้นเป็นผู้ด้อยโอกาสไปเสียทุกด้าน แต่พวกเขากลับรู้สึกมีกำลังใจเป็นอย่างมากที่กลุ่มของเราได้นำ “หัวใจ” ไปเยี่ยมเยียนพวกเขา

ถึงแม้ว่าจะมีภัยอันตราย แต่ดิฉันก็รู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมากที่ได้เห็น ซาเฮล (Sahale) และซูซาน (Suuzanne) ยังคงรับประสบการณ์ในเรื่องความรักและการนมัสการกับเพื่อน ๆ ของเขาในระหว่างการเดินทางไปในที่ต่าง ๆ ในพม่าหลายครั้งหลายครา ดิฉันได้สัมผัสความรักอย่างมากมายและการทำงานแทนพ่อแม่อย่างเต็มที่ของพวกลูก ๆ ดิฉันมีความหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า การเสาะแสวงหาความเรียบง่าย ความมีน้ำใจ และการต้อนรับเป็นอย่างดีที่พวกเราได้รับในพื้นที่ห่างไกลเช่นนี้จะหล่อหลอมให้ลูก ๆ ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยวิธีการเช่นเดียวกันเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น ซึ่งนับเป็นการลงทุนที่สำคัญมากในเรื่องการสร้างคุณค่าอย่างไม่มีวันรู้จบ ดิฉันหวังว่าเราจะสำแดงให้ผู้คนที่เราพบเห็นทราบว่าพวกเขาเป็นบุคคลที่มีคุณค่ามาก

ในฐานะที่เป็นครอบครัว พวกเราต้องการที่จะส่งความรักและการสนับสนุนกลับคืนให้แก่พวกเขาเหมือนดังที่เราได้รับมา ความหวังของดิฉันคือการที่จะได้ยืนยันว่า เราสามารถมีความชื่นชมยินดีและสันติสุขอยู่เสมอไม่ว่าสถานการณ์และความยากลำบากจะเป็นประการใด เพราะพระเจ้ารักเรา ดิฉันเชื่อว่าทุก ๆ คนสามารถที่จะมีชีวิตที่สมบูรณ์ได้ พระเยซูคริสต์ได้ทรงสัญญาไว้และดิฉันก็เชื่อในความหวังนี้ ในฐานะครอบครัวพวกเรารักที่จะอยู่ร่วมกันและดำเนินไปด้วยกันในฐานะส่วนหนึ่งของครอบครัวที่ขยายใหญ่มากขึ้นในฐานะลูกของพระเจ้า

พระเจ้าได้เปิดประตูในการรับใช้ให้แก่ดิฉันมากมายทำให้ดิฉันรู้สึกว่ามีสันติสุขในหลายวิธี ในระยะแรกของการทำงาน พระองค์ทรงตรัสกับดิฉันว่า “คาเรน, เธอและฉันได้ติดสนิทกันอยู่เสมอ, ถ้าเดฟ ได้จากเธอไป เธอจะยังคงติดสนิทกับฉันเหมือนเดิม หรือว่าเธอจะโกรธฉันและทิ้งฉันไป?” ดิฉันรำลึกว่า Dave และบุคคลอื่นในชีวิตของดิฉันเป็น “ผู้ที่พระเจ้าประทานมาให้” ไม่ใช่เป็น “ผู้ที่ดิฉันได้รับมา” และความสัมพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของดิฉันต้องเป็นความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นอันดับแรก แม้แต่ในความเศร้าโศกหรือภัยอันตรายต่าง ๆ ดิฉันเชื่อว่าพระองค์มีชัยชนะอยู่เหนือสิ่งที่เกิดขึ้น

พระองค์ทรงเป็นสมอที่มั่นคงในความชื่นชมยินดีและการทดลองต่าง ๆ ของชีวิต ในระยะต่อมาของการทำงาน เพื่อนที่ดิฉันรักผู้หนึ่งได้บอกกับดิฉันว่า การอธิษฐานที่สำคัญมากที่สุดในชีวิตของการเป็นแม่ของเธอก็คือ “ข้าพระองค์ขอยกลูก ๆ ทั้งหมดกลับคืนให้แก่พระองค์, พระบิดาเจ้าข้า” ไม่ว่าดิฉันจะคิดว่าตนเองกำลังอยู่ในสถานที่ “ปลอดภัย” หรือไม่ก็ตาม ดิฉันขอขอบคุณพระเจ้าในการที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ดิฉันได้มาอยู่ที่พื้นที่นี้ ในระยะหลังของการทำงาน ดิฉันได้ถามผู้นำสาวกะเหรียญท่านหนึ่งซึ่งท่านเป็นนักกฎหมายและเป็นศิษยาภิบาล ดิฉันอยากได้คำตอบว่า ท่านอธิษฐานอย่างไรในเวลาที่ท่านตกอยู่ในภยันตรายต่าง ๆ

ท่านตอบดิฉันว่า ท่านไม่ได้อธิษฐานสำหรับความปลอดภัย แต่อธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ขอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสม ในเวลาที่เหมาะสม เพื่อกระทำพระราชภารกิจของพระองค์ ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพระองค์ที่จะกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัย ข้าพระองค์ขอมิมีชีวิตอยู่ทุก ๆ วันในโลกนี้เพื่อพระองค์ ข้าพระองค์หวังที่จะได้ยินพระองค์ตรัสว่า ขอแสดงความยินดี, ผู้รับใช้ของฉันที่สัตย์ซื่อและทำงานเป็นอย่างเต็มกำลัง”

ในการทำงานรับใช้ชุมชนผู้ด้อยโอกาส เรามุ่งการทำงานไปที่พวกเด็ก ๆ โดยได้จัดตั้งสโมสรชื่อว่า “ชีวิตที่ดี” (Good Life Club) เพื่อความมุ่งหมายในเรื่องการมีชีวิตที่สมบูรณ์ ซึ่งได้มาจากข้อพระธรรมยอห์น 10:10 ซึ่งพระเยซูตรัสว่า “ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสียเราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” นี่คือพระสัญญาของพระเจ้าซึ่งจะมีความหมายมากยิ่งขึ้นแม้จะเผชิญกับพวกขโมยผู้ซึ่งมาเพื่อที่จะฆ่าและทำลาย ในการทำงานของเรา เราได้พบผู้คนซึ่งถูกกดขี่และเผชิญกับวิกฤติการณ์ต่าง ๆ พวกเขาจะได้รับชีวิตสมบูรณ์ใหม่? ชีวิตซึ่งมีความเชื่อมั่นเป็นอย่างมากของพวกเขาได้สอนและจุดประกายแก่ดิฉันว่า “ความเชื่อมั่นในองค์พระเยซูคริสต์ทำให้พวกเขามีชีวิตที่เปี่ยมล้น ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ของความกลัวและความยากลำบากสักเพียงใดก็ตาม”

พวกเราไม่ได้ไปพร้อมกับคำตอบ แต่ไปเพราะรู้ถึงอำนาจของความรักและความหวัง ดิฉันกำลังเสาะหาชีวิตที่สมบูรณ์นี้อย่างตั้งอกตั้งใจ เพื่อจะได้เป็นพยานให้กับผู้ที่ได้พบ ดิฉันได้เรียนรู้มากขึ้นจากผู้คนซึ่งดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีสิ่งใดที่มีค่าเลยในสายตาโลก แต่พวกเขาไร้รายในการมีความรักอย่างมากมายซึ่งดิฉันปรารถนาที่จะเข้าใจและรับการแบ่งปัน ดิฉันต้องการให้ลูก ๆ ได้รับสิ่งนี้ด้วยขอขอบพระคุณพระเจ้าที่พวกเราได้มีชีวิตอยู่ร่วมกันในฐานะครอบครัว ด้วยความรักและความชื่นชมยินดี ที่พระองค์ได้ประทานให้ ทำให้ครอบครัวของดิฉันเป็นครอบครัวที่มีชีวิตครบบริบูรณ์

ขอขอบคุณและขอพระเจ้าสถิตอยู่กับทุกท่าน

Karen Ann Kubank

การอพยพของลูกไก่ป่า

1 พฤษภาคม 2004

เพื่อน ๆ ที่รัก

ครอบครัวของเราขอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความรักและความเมตตาที่ทรงประทานให้ และขอขอบคุณทุกคนทุก ๆ คนสำหรับการอธิษฐาน การช่วยเหลือ และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ พวกเราดีใจเป็นอย่างมากที่ได้ร่วมงานกับทุกคนและหาโอกาสที่จะขอบคุณทุกท่านเป็นรายบุคคล ในบรรดาสรรพสิ่งซึ่งเรากำลังเรียนรู้และได้เรียนรู้อย่างใหม่... พระเจ้าทรงสถิตย์อยู่เสมอ ไม่ว่าเราจะทำอะไรหรือพยายามจะทำอะไรก็ตาม ครั้งหนึ่งหัวหน้าแพทย์ได้ถามฉันว่า “คุณจะรู้สึกเสียใจบ้างไหมถ้าคุณไม่สามารถทำงานกับเราซึ่งเป็นชาวกะเหรี่ยง” เมื่อฉันตอบว่า “ใช่แน่นอน เพราะนี่คืองานของเรา” หัวหน้าแพทย์ดังกล่าวก็ได้บอกฉันว่า “คุณไม่ควรจะเสียใจเพราะว่าคุณไม่ได้ทำงานกับชาวกะเหรี่ยงหรือคนเชื้อสายอื่นของพม่า แต่คุณทำงานกับพระเจ้าและพระองค์จะสามารถจะใช้คุณ ณ ที่ใดก็ได้” คำพูดที่ชาญฉลาดเหล่านี้เตือนความจำว่าทำไมเรามาที่นี่และผู้ใดคือผู้ที่เราสมควรเชื่อฟัง นอกจากนี้ยังเป็นการย้ำเตือนฉันด้วยว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราสามารถทำได้คือการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าและผู้อื่นเราจะยังคงทำงานให้ความช่วยเหลือแก่ชาวพม่าผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งการฝึกอบรมและการส่งทีมงานบรรเทาทุกข์ออกไปให้ความช่วยเหลือแก่ผู้คน ประสานงานกับคนทุกเชื้อชาติเพื่อความเป็นเอกภาพจัดวันอธิษฐานทั่วโลกสำหรับชาวพม่า และให้การสนับสนุนการจัดสร้างหอพักนักเรียนสำหรับชาวพม่าและกะเหรี่ยง จัดสร้างคลินิก ส่งเสริมผู้ประกาศข่าวประเสริฐ รวมทั้งการฝึกอบรมผู้นำเยาวชน ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ 3 เดือนที่รัฐกะเหรี่ยง เราได้ช่วยฝึกทีมงานบรรเทาทุกข์รุ่นใหม่อีกจำนวน 11 คน และได้ให้ออกไปเคียงข้างกับทีมงานในขณะที่ดำเนินการให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนเป็นจำนวนมากกว่า 5,000 คนซึ่งหลบหนีการโจมตีของกองทหาร คาร์เร็นและลูกสาวได้เดินเข้าไปในหมู่บ้านซึ่งยังไม่เคยถูกโจมตีเพื่อเยี่ยมชมโรงเรียนและจัดสร้างสโมสรชีวิตที่ดี (Good Life Club) ในความสำเร็จของเรื่องนี้ ต้องขอยกย่องเพื่อน ๆ ชาวบ้านซึ่งได้ช่วยให้งานคล่องไปด้วยดี คุณเอมี ดาวิสสัน (Amy Davisson) ผู้อำนวยการและผู้ประสานงานโครงการ, คุณมาร์ซี แฮย์ (Marcy Haigh) ผู้ช่วยของคุณเอมี ซึ่งรับผิดชอบงานเกือบทุกอย่าง ดร.มิล แวนเดล ฮัลท์เต้ (Dr. Michel Vandenhautte) และครอบครัว ซึ่งเป็นนายพลผู้ทำการผ่าตัด, ดร.อลิสัน (Dr.Allison), คุณลอรี ดอว์สัน (Laurie Dawson) และผู้ร่วมงานอื่น ๆ ทั้งหมดซึ่งรวมทั้ง ครอบครัวพ็อตเตอร์ (Potter families), คุณจอห์น จี. (John G.), คุณจอห์น เอ็ม. (John M.), และคุณอเล็กซ์ ร็อดเจอร์ (Alex Rodgers) ผู้ซึ่งช่วยในเรื่องการบริหารงาน ตลอดจนคนไข้ทุก ๆ คนที่เราสามารถรักษาตัว เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบุคคล

เหล่านี้ทุก ๆ คนและพวกคุณ สำหรับความรัก ความสัจซื่อ และความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่ได้มอบให้แก่
ผู้คนที่นี้ ขณะที่พวกเรากำลังปฏิบัติหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ด้อยโอกาสอยู่นั้น ซาเฮล (Sahale) ลูก
สาวของดิฉัน ได้ร้องบทเพลงที่มีเนื้อเรื่องมาจากพระคัมภีร์กาลาเทีย 6:9 ซึ่งเป็นพระวจนะที่สำคัญมาก
สำหรับดิฉันในปีนี้ โดยมีเนื้อเรื่องว่า “อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะ
เกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร”

ขอพระเจ้าอวยพรแก่ทุกท่านและเสริมกำลังจิตใจพวกเราทุกคน

ด้วยความรัก

เดวิด, คาเร็น, ซาเฮลและซูซาน ยูแบ็งก์

(David, Karen, Suhale and Suuzanne Eubank)

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 55 ฉบับที่ 299 กรกฎาคม – สิงหาคม
2004, หน้า 28-32.